

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara, soudkyně JUDr. Lucie Bičákové a soudkyně JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **[Jméno a Příjmení 1]**, narozená xxx
bytem xxx xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem Na Strži 2102, 140 00 Praha 4 – Nusle

proti
žalovanému: **[Jméno a Příjmení 2]**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx - xxx

o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkové újmy

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. června 2024
č. j. 13 C 1/2020-535

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v napadeném výroku I. **potvrzuje**.
- II. Ve výroku VIII. **se** rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit ještě částku 150 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak **se potvrzuje**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 139 327,50 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Sokola.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 5 náklady řízení státu ve výši 318 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

- [illegible]

- Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

Žalovaný osočoval na sociálních sítích a později vyhrožoval také panu [Osoba 5], který s žalobkyní spolupracoval. Zásah do pracovních aktivit – společenského uplatnění žalobkyně (bez ohledu na majetkovou újmu, kterou žalobkyně podle vlastního tvrzení požaduje separátně) představuje protiprávní zásah do jejích osobnostních práv a způsobil jí nemajetkovou újmu.

5. Žalobkyně shora popsané jednání žalovaného rozdělila na výhrůžky zničením, nepravdivé výroky o ní a konečně rozšiřování její podobizny. Výhrůžky zničením byly zcela bezprávné, žalobkyně jimi značně trpěla, a to zejména v kontextu toho, že je žalovaný začal soustavně realizovat (viz předchozí bod). V této souvislosti žalobkyně utrpěla značnou psychickou újmu, která se projevila i na jejím psychickém stavu. Tvzení o tom, že je xx, jsou zjevně urážlivé a snižují čest a důstojnost žalobkyně. Nepravdivé a zjevně difamující je i tvrzení žalovaného o tom, že žalobkyně xx. Výroky o tom, že žalobkyně xxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx ji pomáhá, jsou zcela explicitním obviněním z protiprávního jednání či přinejmenším nečestného jednání, přičemž jsou nepravdivé; žalovaný nepravdivým obviněním žalobkyně z takového snížil její čest a vážnost. Zcela jistě nešlo o kritiku dovolenou, neboť žalovaný nic nekritizoval, ale pouze urážel a pomlouval, a to i za použití nepravdivých výroků.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby byla zamítnuta v celém rozsahu; argumentoval tím, že žalobkyně nenavrhla žádné důkazy, které by vypovídaly o tom, že jeho údajné jednání mělo jakýkoliv negativní vliv na její soukromý či pracovní život. Žalobkyně si sama svým jednáním ve veřejném prostoru vytvořila negativní pověst, např. svému partnerovi pomáhala organizovat diskreditační kampaň proti jeho bývalé manželce, za což byla trestně stíhána. Žalovaný tak již nemohl pověsti žalobkyně dále nijak uškodit. Dále uvedl, že jej žalobkyně dlouhodobě pronásleduje, opakovaně na něj podává trestní oznámení, vulgárně se vyjadřovala o jeho manželce i dalších členech rodiny. Žalovaný rovněž zdůraznil, že podle tvrzení žalobkyně mělo k útokům na její osobu docházet v letech 2017 až 2020, žaloba ale byla podána až v roce 2020, tedy se značným časovým odstupem. Žalovaný rovněž upozornil na skutečnost, že peněžité náhrada je v rozhodovací praxi soudů uváděna jako subsidiární způsob kompenzace nemajetkové újmy, který nastupuje teprve tehdy, když jiná forma není dostačující. Při určení přiměřenosti satisfakce je třeba vycházet z celkové povahy i z jednotlivých okolností případu, je nezbytné zkoumat míru tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a dobré pověsti), a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany.
7. Soud I. stupně po provedení dokazování, jehož závěry rekapituloval v bodech 8 až 52 napadeného rozsudku (odvolací soud zde pro stručnost na jeho skutková zjištění plně odkazuje), a citaci odpovídacích ustanovení občanského zákoníku a relevantní judikatury vrcholných soudů věc právně uzavřel tak, že se žalovaný dopustil v žalobě popsaných jednání, které soud I. stupně posoudil jako protiprávní; neučinil tak totiž s úmyslem žalobkyni legitimně kritizovat, ale naopak s cílem ji poškodit (podle jeho vlastních slov doslova „zničit“). Žalobkyni a rovněž její blízké a obchodní partnery tak zahrnoval množstvím urážlivých (vulgárních) verbálních útoků plných nenávisti a rovněž difamujícími tvrzeními, které byly smyšlené nebo které postrádaly jakékoli ověření (jejich pravdivost se žalovaný v řízení před soudem I. stupně ani nepokoušel prokazovat). Takovou míru osobních útoků přitom podle soudu I. stupně není povinná žalobkyně snášet, i přes to, že je jinak osobou těžící z mediálního zájmu, která je proto obecně povinna snášet větší míru zájmu médií a také veřejné kritiky. Z tohoto důvodu soud vyhověl žalobním nárokům na satisfakci za způsobenou nemajetkovou újmu, konkrétně nárokům na omluvy, které odpovídají nepravdivým či urážlivým formulacím použitým žalovaným a zasazeným do pořadu či média (sociální sítě), na kterých zazněly. Pokud jde o požadované peněžité zadostiučinění, soud I. stupně provedl srovnání s jinými případy, které byly u Obvodního soudu pro Prahu 5 řešeny ve vztahu k žalobkyni, popř. její dceři (proti různým mediálním domům), a dospěl k závěru, že odpovídající výše peněžitého

zadosti učinění činí 100 000 Kč (v částce 700 000 Kč proto žalobu zamítl). Dále soud I. stupně zamítl žalobní nárok na morální satisfakci v podobě konstatování porušení práva, protože tento způsob satisfakce podle něj nelze podřadit pod zákonem uznané způsoby kompenzace vzniklé nemajetkové újmy (nejedná se v podstatě o žádnou kompenzaci). Žalobkyně požadovala jednak omluvu a zároveň i konstatování porušení práva totožnými výroky, což není možné. O nákladech řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci, podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“), přičemž dospěl k závěru, že úspěch žalobkyně byl zhruba poloviční (s ohledem na zamítavý výrok stran konstatování porušení práva a z větší části peněžitého zadosti učinění).

8. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, kterým napadla jeho zamítavé výroky I. a V. a dále výroky o nákladech řízení IX. a X. Navrhla přitom, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil v tom smyslu, že žalobě bude vyhověno i v rozsahu zamítavých výroků I. a V., tedy co se týče konstatování neoprávněného zásahu do práv žalobkyně ze strany žalovaného a dále co do částky 700 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy. Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně navrhla, aby odvolací soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů v plném rozsahu. Ostatní výroky napadeného rozsudku (II. až VII.) přitom v souladu s § 206 odst. 3 o. s. ř. nabyly právní moci.
9. Konkrétně žalobkyně proti napadenému rozsudku v rozsahu výroku I. namítala, že např. v rozhodovací praxi Ústavního soudu je zcela běžné, že v případě že vyhovuje ústavní stížnosti, pak jedním výrokem konstatuje porušení základního práva a teprve dalším výrokem zruší napadené rozhodnutí. Žalobkyně dále nesouhlasí se soudem I. stupně v tom, že by mezi požadovaným konstatováním porušení práva a požadovanou omluvou byla ve všech případech úplná duplicita (a platilo tedy, že konstatování je již plně obsaženo v přiznané omluvě). Např. pokud jde o první z výroků, jehož protiprávnost žalobkyně požadovala konstatovat (přání, aby žalobkyně xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx), za něj by žalobkyně nemohla požadovat omluvu (jedná se o přání, nikoliv skutkové tvrzení nebo hodnotící úsudek), konstatování porušení práva by ale bylo na místě.
10. V rozsahu výroku VIII. (zamítnutí nároku na peněžité zadosti učinění za nemajetkovou újmu v rozsahu 700 000 Kč) potom žalobkyně namítala, že toto své rozhodnutí soud I. stupně přesvědčivě nezdůvodnil, peněžité zadosti učinění přiznal pouze v nízké částce 100 000 Kč, a to i přesto, že dal žalobkyni zapravdu v tom, že jí žalovaný dlouhodobě a systematicky pronásledoval a urážel, což pro ní mělo negativní dopady jak existenční, tak psychické. Podle žalobkyně není případ takového svévolného a soustavného šikany dost dobře srovnatelný s případy, kdy o ní bulvární média publikovala sérii negativně vyznívajících článků. Ze strany žalovaného se nejednalo o žádný excés, ale o vědomé a plánované porušování práv žalobkyně. Žalobkyně rovněž upozornila na případ jejího soudního sporu se společností MXXXA, a. s., týkající se rovněž série hanlivých článků, za kterou jí ve výsledku byla přisouzena peněžité zadosti učinění ve výši 350 000 Kč (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 5. 2024, č. j. 10 C 153/2019-727, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2024, č. j. 68 Co 214/2024-801). Žalobkyně dále upozornila na judikaturu Ústavního soudu, která u takovýchto typů zásahů do osobnostních práv zdůrazňuje rovněž odrazující, resp. sankční funkci peněžitého zadosti učinění (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, nebo ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09).
11. Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, žalobkyně namítala, že jí měla být přiznána plná náhrada nákladů řízení. Pokud jde o úspěch ve věci omluvy, ten měla žalobkyně úplný, zamítnutí nároku na konstatování porušení práva potom nelze vnímat jako částečný neúspěch ve věci vzhledem k tomu, že soud I. stupně dospěl k závěru, že toto konstatování je obsaženo již v přiznaných omluvách. Pokud jde o výši peněžitého zadosti učinění, pak ve vztahu k němu měl

soud aplikovat § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť stanovení jeho výše záleželo na úvaze soudu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2023, sp. zn. I. ÚS 1934/23.

12. Závěrem ještě žalobkyně namítala, že stejnopis rozsudku byl podepsán v zastoupení soudkyní Mgr. Alenou Jelínkovou, přičemž ale v záhlaví rozsudku je uvedeno, že ve věci rozhodoval soudce Mgr. Martin Šalamoun.
13. Žalovaný se k odvolání nevyjádřil.
14. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, v němž byl odvoláním napaden, a dospěl k závěru, že odvolání je z části důvodné.
15. Podle § 81 odst. 1 a 2 občanského zákoníku je *chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.*
16. Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku, *člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.*
17. Podle § 2956 občanského zákoníku, *vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nabrání škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.*
18. Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, *nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučněním. Zadostiučnění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.*
19. Odvolací soud se v první řadě zabýval odvolací námitkou vztahující se k zamítavému výroku I. napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Soud I. stupně vycházel z premisy, že pokud soud přizná jakožto morální satisfakci žalobkyni omluvu, pak v takovém jeho rozhodnutí je již obsaženo i konstatování porušení práva ze strany žalovaného (neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně). Z toho důvodu zásadně není na místě poskytnout žalobkyni shodnou morální satisfakci ve své podstatě duplicitně. S tímto právním hodnocením se odvolací soud ztotožnil. Vycházel přitom zejména z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, který se obdobnou otázkou zabýval v kontextu poskytování morální satisfakce za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem veřejné moci (v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Není nicméně žádný důvod tyto závěry neaplikovat i v kontextu standardních soukromoprávních vztahů mezi jednotlivci. Nejvyšší soud tak v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4342/2014, konstatoval následující: „Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu se tedy, jak ze shora citovaných rozhodnutí R 57/2012 a R 37/2015 vidno, ustálila v názoru, podle kterého je konstatování porušení práva zásadně základní formou satisfakce (nezbytným minimem odškodnění). Žádá-li však poškozený zadostiučnění ve formě omluvy (a to příp. i vedle současně požadovaného konstatování porušení práva), je tímto odškodněním („kompenzačním prostředkem první volby“ – R 57/2012) omluva jakožto osobní (byť soudním rozhodnutím uložená) projev uznání chyby samotným odpovědným subjektem. V poskytnuté omluvě je zpravidla obsaženo i konstatování porušení práva (jako „nutné východisko“ – R 37/2015). Souběžné odškodnění oběma zmíněnými kompenzačními prostředky (omluvou a konstatováním porušení práva) bude proto (vždy s ohledem na individuální okolnosti věci) namísto uvažovat zásadně jen tehdy, nerypne-li porušení konkrétních práv poškozeného již z obsahu omluvy. Tam, kde by mělo být jádro omluvy a konstatování porušení práva představováno shodným výčtem porušených práv poškozeného, nebude pro paralelní odškodnění těmito kompenzačními prostředky dán

- Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

soustavné a nevyprovokované šikany ze strany žalovaného, který veřejně deklaroval zájem ji profesně zničit. Žalovaný přitom nebyl veden snahou podnítit veřejnou diskuzi, nýbrž pouze úmyslem žalobkyni co nejvíce společensky a materiálně poškodit (viz závěry soudu I. stupně v bodech 72 a 73 napadeného rozsudku).

24. Podstatný je přitom dále způsob, jak tak žalovaný činil. Na jedné straně se tak žalovaný dopouštěl nelichotivých výroků o žalobkyni, které měly obvykle povahu skutkových či hybridních výroků, přičemž v řízení před soudem I. stupně nebyla prokázána jejich pravdivost. Jednalo se o výroky v pořadech Xxx xxx a XXX-XXX, na facebookovém profilu žalobce, popř. na facebookové stránce xxx, xxx xxx. Tyto zásahy by v zásadě bylo možné považovat za srovnatelné s případy, se kterými soud I. stupně srovnání prováděl (viz body 78 až 81 napadeného rozsudku). Soud I. stupně poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. 3. 2022, č. j. 10 C 215/2019-416, kterým byla žalobkyni jakožto peněžitě zadostiucnění přiznána částka 80 000 Kč (z původně požadovaných 800 000 Kč) za sérii 17 negativně laděných článků v deníku xxx. Dále poukázal na rozsudek téhož soudu ze dne 24. 5. 2022, č. j. 28 C 432/2020-192, kterým bylo dceři žalobkyně přiznáno peněžitě zadostiucnění ve výši 100 000 Kč (z původně požadovaných 300 000 Kč) za zveřejnění neoprávněně porízených záběrů její osoby v televizní reportáži. Pokud by tedy jednání žalovaného spočívalo „jen“ v uvedených zásazích do osobnostních práv žalobkyně, potom by odvolací soud považoval úvahu soudu I. stupně o výši peněžitě zadostiucnění za přiměřenou.
25. Soud I. stupně nicméně nepřiložil patřičnou váhu tomu, že vedle těchto zásahů (mediální povahy, popř. na vlastních profilech na sociálních sítích) se žalovaný dopouštěl ještě dalších zásahů do osobnostních práv žalobkyně, a sice zásahů, které od něj vyžadovaly mnohem intenzivnější stupeň aktivity a které také vůči žalobkyni působily bezprostředněji. Jednalo se o případy, kdy se žalovaný opakovaně (úspěšně) snažil překazit žalobkyni její obchodní či jiné profesní spolupráce (marketingové povahy). Soud I. stupně skutková zjištění rekapituloval zejména v bodech 9 až 12 napadeného rozsudku (zejména z více svědeckých výpovědí zjistil, že žalovaný soustavnými útoky zejména na sociálních sítích či prostřednictvím SMS zpráv překazil marketingovou spolupráci žalobkyně s Cxxx xxxi), dále v bodě 13 (žalovaný prostřednictvím nevybíravých SMS zpráv a aktivity na sociálních sítích překazil spolupráci žalobkyně a jejího partnera se svědkem [Osoba 6] na pořádání pravidelných akcí v klubu v Mladé Boleslavi), dále v bodech 21 a 22 (žalovaný obdobným způsobem překazil spolupráci žalobkyně s kadeřnickým salonem MXXX XXXR) a v bodě 25 (žalovaný obdobným způsobem překazil spolupráci žalobkyně se svědkyní [Osoba 7] na moderování společenských a sportovních akcí). Zejména tato jednání žalovaného (ve spojení i s jeho mediálními útoky, viz předchozí bod) potom měla podle zjištění soudu I. stupně negativní vliv jak na psychický stav žalobkyně, tak také její dcery (viz body 29 až 33 napadeného rozsudku a rovněž svědecké výpovědi příbuzných žalobkyně rekapitulané v bodech 15 až 17 napadeného rozsudku). Soud I. stupně nicméně při úvaze o výši peněžitě zadostiucnění vzal do úvahy zejména povahu a intenzitu mediálních útoků žalovaného na žalobkyni (to vyplývá zejména z bodu 77 napadeného rozsudku).
26. Odvolací soud proto při úvaze o výši přiznaného peněžitě zadostiucnění za nemajetkovou újmu zohlednil i tyto další útoky prokázané v řízení před soudem I. stupně. Jak již výše uvedl, svou povahou se jednalo o projev soustavné šikany žalobkyně ze strany žalovaného, nadto prováděné agresivním způsobem a tak, že jí žalobkyně byla zasahována ve svých konkrétních aktivitách, tedy mnohem bezprostředněji než v případě mediálních útoků. Z toho důvodu je podle odvolacího soudu na místě žalobkyni přiznat vyšší peněžitě zadostiucnění, než se jí (popř. její dceři) dostalo v komparovaných případech.
27. Odvolací soud přitom vycházel z toho, že za soudem I. stupně zjištěnou soustavnou šikanu, již byla žalobkyně ze strany žalovaného vystavena v letech 2016 až 2019 (spočívající jak v mediálních útocích, tak snaze konkrétně zmařit profesní spolupráci žalobkyně s třetími subjekty), nelze

peněžitě zadostiučinění stanovovat samostatně za každý jednotlivý útok. Žalobkyně by totiž mohla jen stěží specifikovat, jakou část celkové újmy jí ten který útok žalovaného konkrétně způsobil, a to vzhledem k tomu, že se jednalo o soustavné útoky žalovaného prováděné stejným způsobem, vedené stejnou a veřejně deklarovanou motivací (nenávistí k žalobkyni a snahou ji profesně zničit) a současně kontinuálně po delší časové období (rovněž by jen stěží bylo možné izolovat konkrétní účinek jednotlivých útoků do práv žalobkyně). Obdobný právní názor vyslovil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. 25 Cdo 768/2024 (v tomto případě se jednalo o sérii nelichotivě vyznívajících článků na jedno téma). Z toho důvodu rovněž soud může stanovit výši peněžitého zadostiučinění souhrnně, přičemž není na místě, aby kvantifikoval výši peněžitého zadostiučinění za každý jednotlivý útok.

28. Ke konkrétní částce 250 000 Kč potom odvolací soud dospěl na základě posouzení povahy zásahu do osobnostních práv, jeho intenzity a doby trvání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1084/2010). Jak již vyplynulo z výše řečeného, považuje odvolací soud předmětné jednání žalovaného ve vztahu k žalobkyni za svou povahou velmi závažné, do značné míry jí omezující v jejích profesních aktivitách (a tedy v možnosti její profesní realizace), současně vedené soustavně (po delší dobu alespoň 3 let), zcela nevyprovokovaně a výhradně se zlým úmyslem. Vedle toho vedlo jednání žalovaného u žalobkyně k rozvoji psychických obtíží. Odvolací soud vzal rovněž do úvahy přístup žalovaného v průběhu soudního řízení; žalovaný neprojevil ve vztahu ke svému jednání žádnou sebereflexi. To je přitom rovněž důvodem k tomu, aby výše peněžitého zadostiučinění byla vyšší, než kdyby tomu bylo naopak (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2023, sp. zn. 25 Cdo 1260/2023).
29. Na druhé straně odvolací soud uvážil, že žalobkyně sama vstupuje do mediálního prostoru a snaží se získávat zájem médií, vedle toho se jedná o osobu s mediálně kontroverzní pověstí; z toho důvodu je žalobkyně nucena snášet větší míru i negativního zájmu. Současně odvolací soud uvážil také to, že konkrétní škodu (ať již skutečnou škodu či ušlý zisk) vzniklou zmařením jejích profesních aktivit může žalobkyně po žalovaném vymáhat samostatně, což rovněž v průběhu nynějšího řízení avizovala (viz bod 3 napadeného rozsudku). Výše přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu proto nemůže odrážet (kompenzovat) potenciální výdělek za zmařené či ušlé příležitosti, nýbrž naopak pouze omezení profesního či společenského uplatnění žalobkyně, jakožto omezení v jejím osobnostním právu.
30. S ohledem na právě uvedené odvolací soud napadený rozsudek v souladu s § 220 odst. 1, písm. a) o. s. ř. zčásti změnil, ve zbytku jej podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
31. Pokud jde o výrok o nákladech řízení před soudem I. stupně, pak i v tomto ohledu se odvolací soud ztotožnil s žalobkyní. Soud I. stupně při posouzení otázky náhrady nákladů řízení vycházel z ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., rozhodl tedy na základě míry úspěchu ve věci. Podle jeho názoru přitom jak žalobkyně, tak žalovaný každý uspěli, resp. neuspěli zhruba z poloviny; žalobkyně nebyla úspěšná s žalobním nárokem na konstatování porušení práva a z velké části s nárokem na peněžitě zadostiučinění za nemajetkovou újmu, na druhou stranu uspěla zejména s nárokem na omluvu. Takové posouzení je nicméně chybné, a to z následujících důvodů: Předně pokud jde o zamítnutý nárok na konstatování porušení práva (viz výrok I. napadeného rozsudku), pak – jak přiléhavě argumentuje žalobkyně – k zamítnutí tohoto nároku nedošlo z důvodu jeho věcné nedůvodnosti, ale z důvodu, že konstatování porušení práva je obsaženo již v přiznané omluvě (je její implicitní součástí). V takovém případě není namístě pro účely stanovení práva na náhradu nákladů řízení hodnotit formální zamítnutí uvedeného žalobního nároku jako dílčí neúspěch ve věci. Pokud jde o výši přiznaného peněžitého zadostiučinění, zde soud I. stupně opomenul aplikovat § 142 odst. 3 o. s. ř.; stanovení výše peněžitého zadostiučinění totiž záleží na úvaze soudu, podstatné je tudíž to, zda soud dospěl k závěru o porušení práva na ochranu osobnosti a existenci nároku na peněžitě zadostiučinění za nemajetkovou újmu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2024, sp. zn.

II. ÚS 2608/23). V posuzovaném případě žalobkyně požadovala částku 800 000 Kč, soud jí ve výsledku přiznal částku 250 000 Kč (tedy více než 30%); v takovém případě není důvod k tomu uvedené ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. neaplikovat (což by přicházelo do úvahy zejména v případě extrémního rozptylu mezi požadovanou a ve výsledku soudem přiznanou částkou).

32. Odvolací soud tedy při rozhodnutí o nákladech řízení před soudem I. stupně (viz § 224 odst. 2 o. s. ř.) vycházel z toho, že žalobkyni náleží jejich plná náhrada. Žalobkyni tedy náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 8 000 Kč a dále za náklady na zastoupení advokátem. Ty sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů advokáta, jejichž výše je stanovena vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Odměna náleží za celkem 27 úkonů právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby, za repliku žalobkyně ze dne 8. 12. 2020, 2x za účast na jednání soudu dne 4. 5. 2021, za další vyjádření žalobkyně ze dne 6. 8. 2021, za další vyjádření žalobkyně ze dne 1. a 2. 9. 2021, 1x za účast na jednání soudu dne 7. 9. 2021, 2x za účast na jednání soudu dne 16. 11. 2021, 2x za účast na jednání soudu dne 28. 4. 2022, 2x za účast na jednání soudu dne 30. 8. 2022, za další vyjádření žalobkyně ze dne 17. 10. 2022, 1x za účast na jednání soudu dne 20. 10. 2022, 1x za účast na jednání soudu dne 8. 11. 2022, 2x za účast na jednání soudu dne 26. 1. 2023, 2x za účast na jednání soudu dne 30. 5. 2023, 1x za účast na jednání soudu dne 17. 10. 2023, 2x za účast na jednání soudu dne 27. 2. 2024, 2x za účast na jednání soudu dne 28. 5. 2024, 1x za účast na jednání soudu dne 20. 6. 2024 ve výši 83 700 Kč (27 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu; tarifní hodnota dle § 9 odst. 4, písm. a/ advokátního tarifu). Odvolací soud přitom jako účelné úkony neposoudil některá další podání žalobkyně, kterými pouze doplňovala důkazní návrhy (navrhovala další svědky či rekapitulovala své důkazní návrhy), a dále závěrečný návrh, neboť se jednalo o dílčí procesní úkony, které žalobkyně mohla učinit při jednání soudu. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 8 100 Kč (27 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobkyně plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů na zastoupení advokátem o částku 19 278 Kč odpovídající DPH ve výši 21%. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně náleží částka 119 078 Kč.
33. Pokud jde o náhradu nákladů odvolacího řízení, o těch odvolací soud na základě § 224 odst. 1 o. s. ř. rozhodl tak, že žalobkyni přiznal jejich plnou náhradu. Vycházel přitom ze shodných úvah, které uvedl již výše (bod 31 tohoto rozsudku), přičemž rovněž aplikoval § 142 odst. 3 o. s. ř. (žalobkyně byla s odvoláním úspěšná, neboť odvolací soud navýšil částku, jež jí byla přiznána jakožto peněžité zadostiučinění; jeho konkrétní výše nicméně zůstávala na úvaze soudu). Konkrétně potom žalobkyni náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 7 000 Kč a dále za náklady na zastoupení advokátem. Ty sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů advokáta, jejichž výše je stanovena advokátním tarifem. Odměna náleží za celkem 2 úkony právní služby, a sice za podané odvolání ze dne 26. 9. 2024 a za účast na jednání odvolacího soudu dne 6. 3. 2025; soud přitom nepřiznal náhradu za úkon doplnění odvolání ze dne 27. 1. 2025, neboť se nejednalo o úkon účelný (žalobkyně měla možnost všechny stěžejní argumenty soudu předložit již v samotném odvolání, případná drobná doplnění měla možnost prezentovat při jednání odvolacího soudu). Pokud jde o konkrétní výši odměny, pak ta za úkon podaného odvolání sestává z částky 3 100 Kč (viz § 7 advokátního tarifu; tarifní hodnota dle § 9 odst. 4, písm. a) advokátního tarifu; viz přechodné ustanovení v čl. II novelizující vyhlášky č. 258/2024 Sb.), za úkon účasti na jednání odvolacího soudu sestává z částky 7 100 Kč (viz § 7 advokátního tarifu; tarifní hodnotu odvolací soud stanovil podle § 9a odst. 1, písm. a) tedy na částku 150 000 Kč, o kterou navýšil žalobkyni přiznané peněžité zadostiučinění). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 750 Kč (1x 300 Kč a 1x 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobkyně plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů na zastoupení advokátem o částku 2 299,50 Kč odpovídající DPH ve výši 21%. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení náleží částka 20 249,50 Kč.

34. Odvolací soud v souladu s § 224 odst. 2 o. s. ř. rozhodl i o náhradě nákladů řízení státu před soudem I. stupně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch (resp. odvolací soud shledal, že jí má být na základě § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznána plná náhrada nákladů řízení), má stát v souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů vůči neúspěšnému žalovanému. Státu vznikly v řízení před soudem I. stupně náklady za přiznané svědecké ve výši 318 Kč (usnesení soudu I. stupně ze dne 16. 11. 2021, č. j. 13 C 1/2020-239).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 6. března 2025

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu